

[Lysholt Hansen.]

tiets forslag om — på det næste uddannelsesforløb derovre, virkelig får besked i tide, og det mener jeg ikke de kan få, medmindre de får beskeden ved en beslutning, inden folketinget sendes hjem.

Jeg vil altså gerne have lov at sige, at jeg mener, at forsøget derovre indtil nu har været efter alt at dømme vellykket. På den anden side må jeg medgive, at disse elever og deres lærere på forhånd har været mennesker af en særlig karat, en særlig indstilling, måske særlig positivt indstillet. Og jeg ser gerne et nyt 4 års forløb, hvor man ser, om de gode intentioner, der har været både hos elever og lærere, kan holde, også når man skal i gang med næste hold, der skal uddannes på Det nødvendige Seminarium i Tvind.

Jeg vil hermed gerne sige, at kan man i undervisningsudvalget gøre sagen færdig, er jeg indstillet på, at vi indkalder til endelig behandling i finansudvalget, efter at sagen er færdigbehandlet i undervisningsudvalget og i folketinget, inden samlingen slutter.

Tove Nielsen (V):

Hver gang vi har beskæftiget os med læreruddannelsen, har det været et meget væsentligt anliggende for folketinget. Det har været sådan, at ned til mindste detalje har vi i undervisningsudvalget beskæftiget os meget dybtgående med det. Jeg husker f. eks. de ændringer, der skete i 1973 under en af sparerunderne, hvor det bl. a. drejede sig om det tredje valgfri linjefag og instrumentalundervisning. Det blev så sandelig ikke behandlet overfladisk. Det var noget, som undervisningsudvalgets medlemmer tog meget alvorligt, og det ville også have været forkert, om man ikke havde gjort det.

Årsagen til, at vi selvfølgelig behandler det meget seriøst, er jo, at vi i folketinget skal have en sikring for, at de mennesker, der efter endt uddannelse skal ud og virke i skolen, også har modtaget en undervisning, som vi i folketinget kender til, en uddannelse, som vi i folketinget har behandlet og har vedtaget.

Ligeledes skal forældrene også have en sikring for, at de lærere, der skal undervise deres børn, har modtaget en undervisning og en uddannelse, der er behandlet og vedtaget af folketinget.

Derfor finder vi i venstre også, at det er forkert, at forsøgsuddannelsen på Det nødvendige Seminarium fortsat skal gå uden om folketingssalen og undervisningsudvalget. Vi mener ikke, det er rigtigt, at man i finansudvalget skal sidde og føre uddannelsespolitik, at man via et aktstykke skal sige god for en uddannelse, som ikke har fået den samme behandling, som den traditionelle læreruddannelse har fået, ja, som faktisk slet ikke har fået nogen behandling i undervisningsudvalget.

Det er jo nu sådan, at i undervisningsudvalget sidder dog de medlemmer, som beskæftiger sig med uddannelsespolitik, og det er også dem, som har de bedste muligheder for at kunne anskue det hele i den rette sammenhæng, netop i den uddannelsespolitiske sammenhæng. Det er just det, vi mangler, og det er det, som venstres medlemmer af finansudvalget har givet udtryk for med hensyn til det aktstykke, hvori undervisningsministeren søger om et beløb på 7.154.200 kr. til endnu én forsøgsperiode på 4 år for en årgang af 90 studerende.

Hvis undervisningsministeren mener, at det forsøg, der nu har kørt i snart 4 år, er værdifuldt, hvad der jo fremgår af bemærkningerne til aktstykket, så forstår jeg egentlig ikke, hvorfor hun ikke har ønsket at føre det ind i den rette uddannelsespolitiske sammenhæng, for det har der jo været god tid til at gøre.

Igennem de sidste 2 år er der blevet skåret ned på antal hold på vore traditionelle lærerseminarier, og vi ved jo også, at på grund af en snarlig overproduktion af lærere vil det være nødvendigt at skære ned på holdantallet i hvert fald også i de næste 2 år.

Det er ikke altid nemt at skære ned på en måde, som virker rimelig for de berørte seminarier, men skæres ned skal der, hvis ikke vi vil lade stå til og se i øjnene, at der snart bliver en ny gruppe, nemlig i dette tilfælde lærere, som vil få meget svært ved at finde relevant beskæftigelse. Det er jo også det, som ministeren har erklæret sig enig med os i. Men urimeligheden af en nedskæring fremkommer jo først og fremmest, når man parallelt med at formindske holdantallet på de traditionelle seminarier ønsker at give plads for 90 nye lærerstuderende, som jo efter 4 års uddannelse skal ud og virke